

In het Zuidwesten van de Alpen, niet ver van de Mont Blanc en het Frans-Zwitsers-Italiaanse *drielandenpunt*, liggen twee hoge passen, de Grote en de Kleine Sint-Bernard. De hoogste van de twee, de Grote Sint-Bernard (2.472 m) verbindt het Zwitserse Rhônedal met de Valle d'Aosta in Italië.

Waarschijnlijk *trok* Hannibal in 218 v. Chr. over de kleine pas. Maar ook de grote is sinds de *oudheid* in gebruik: al in 47 v. Chr. legden de Romeinen hier een ezelspad aan.

Later bouwden ze er een *tempel*. Keizer Constantijn liet die vervangen door een kerk die later door moslims werd verwoest.

Op de ruïnes van die kerk bouwde Bernhard van Menthon, een *edelman* uit Savoye, in 962 een klooster, dat al spoedig bekendstond als het klooster van Sint-Bern(h)ard. Het lag op een onaangename plek: de gemiddelde jaartemperatuur bedraagt er 1,8 graden, de sneeuw blijft er negen maanden liggen en er wil niets groeien. Eeuwenlang was dit het hoogste winterverblijf in de Alpen. Er woonden zo'n vijftientig augustijner monniken, die tot taak hadden reizigers *kosteloos onderdak* te bieden en verongelukte of verdwaalde reizigers te helpen. Ze ontvingen daarvoor *materiële* steun uit verscheidene landen.

DE MONNIKEN ONTDEKTE AL GAUW
DAT DE HONDEN MEER KONDEN DAN WAKEN ...

Hoewel de pas gevaarlijk was, gingen er zeer veel mensen overheen. Nog halverwege de negentiende eeuw kozen soms 20.000 mensen per jaar deze route. Met enige *regelmaat* trokken er ook hele legers langs. Vooral de oversteek van Napoleon *sprak* sterk tot de verbeelding: tussen 14 en 23 mei 1800 trok de Franse consul met 30.000 soldaten over de Grote Sint-Bernard, om zo de Oostenrijkers in de *flank* te kunnen verrassen. De soldaten sleepten 150 kanonnen met zich mee, verpakt in uitgeholde boomstammen.

Maar goed, vanaf ongeveer 1665 maakten de kloosterlingen bij hun werk gebruik van grote, zware *doggen*. *Kynologen* vermoeden dat die honden afstammen van Romeinse waak- en vechthonden. Waarschijnlijk waren ze naar het klooster gehaald als waakhonden, maar al snel ontdekten de kloosterlingen ook hun andere *kwaliteiten*.

Zo beschikten de honden over een uitzonderlijk goede neus. Bij windstilte roken ze mensen tot op 300 meter, tegen de wind in zelfs tot op een paar kilometer afstand. Ook roken ze mensen door een sneeuwlaag van 2,5 tot 3 meter.

Bovendien vonden de honden in een sneeuwstorm moeiteloos de weg. Ze voelden zo'n storm *gemiddeld* een half uur van te voren aankomen - dan wilden ze opeens dringend worden uitgelaten, om reizigers te helpen! Sommige dieren zouden zelfs lawines voorvoelen: ze hielden dan plotseling stil of verlieten het pad. Hun begeleider deed er in zo'n geval goed aan de hond te volgen.

Snappen in stappen!

Maak de opdrachtenkaart.

Tijd over? Kijk bij Extra.